

— Та и вие идете въ френското консулато въ Бургасъ — и тамъ подгответе почвата, преди да дойде отговорътъ отъ Тунисъ.

— Ще отидемъ, щомъ се върнемъ! — прошепнаха тѣ.

VI

Студена и неприветна, луната бѣ навлѣзла въ звездното небе и сипѣше шепи искри. Едва докосвано отъ сѣнния вѣтръ, морето ѝ отвръщаше хладно и недружелюбно.

— Яни, ако останемъ при тая бързина, ще стигнемъ при нашия чакълъ най-рано утре вечеръ.

— Та що?

— За надницата ме е грижа. Какво ще платишъ на насъ — и какво ще остане за теб!

Богданъ пушеше съ лулата си. Горчеше, отъ прегризания мундщукъ въ устата му се процеждаше тютюневъ катранъ. Но тоя мундщукъ му е отдавнашенъ приятелъ, Богданъ се е привързалъ къмъ него, не му се иска да се раздѣлятъ. Подаренъ му е отъ далечни страни, отъ хубави хора.

— Яни, виждашъ ли тая лула? Като я смуча сега, все си мисля, какъ веднажъ замалко щѣхъ да стана човѣкъ. Нѣмаше сега да пжтувамъ съ тая гимна за чакълъ, а щѣхъ да се разхождамъ изъ Буеносъ-Айресъ съ една аржентинка подъ ржка.

— Знамъ те, знамъ те! Такива като тебе само говорятъ голѣми думи, а кой те знае всъщностъ, въ кои пристанища си продавалъ крадени платове!

— Не вѣрвашъ ли? Я погледни, тукъ пише фирмата и града, дето е правена лулата: Буеносъ-Айресъ.